

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Jacob Buksti, og derefter hr. Jens Rohde, hr. Ole Sohn og hr. Jann Sjørnsen.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil gerne først til hr. Kristian Thulesen Dahls beroligelse sige, at hvis det drejer sig om, hvem der tegner Socialdemokratiet i EU-politikken, så kan man godt gå ud fra, at det er især undertegnede. Ellers har jeg et problem som EU-ordfører. Hvad kandidaterne så siger ude i det åbne land, jamen det er jo et udtryk for, at vi må jo have en åben debat. Hvis man skal debattere, må man også debattere forskellige synspunkter.

Jeg vil gerne til hr. Kristian Thulesen Dahl sige: Hvordan kan det være, at det er specielt interessant frem til Europa-Parlamentsvalget, når det er sådan, at forbeholdene jo ikke er noget, som afgøres i Europa-Parlamentet? Hvorfor er det det? Hvordan kan det være, man ikke debatterer, hvad Europa-Parlamentet skal beskæftige sig med i stedet for alt muligt andet, som er Europa-Parlamentet uvedkommende? Det synes jeg man skulle tage at gøre.

Og til hr. Thorkild Frandsgaard, som mener, at vi ikke har sagt noget om konkurrenceevne, og at vi stort set vil lægge alt ned, som har med erhvervslivet at gøre, hvornår stopper vi, hvorfor siger jeg ikke noget om, hvornår vi stopper miljøhysteriet mod landbruget: Jamen det kunne være, det er fordi vi ikke mener, det er miljøhysteri. Og også til hr. Frank Dahlgaard: Den diskussion om, hvordan og hvorledes vi vil genoprette betalingsbalancen, har vi haft masser af gange. Det er jo et spørgsmål om, hvad det er for en udvikling, betalingsbalanceunderskuddet er et udtryk for.

Men jeg vil da gerne bare til hr. Frank Dahlgaards og andres sådan almindelige læsning, måske i middagspausen, henvise til Politiken i dag, hvori vismændene afviser kravene fra industrien. Vismændene siger, at erhvervslivets frontalangreb på en række erhvervsskatter, først og fremmest grønne afgifter, får en kold skulder. Og det er ikke det her, det er ikke disse nationalt anlagte ting, som er en belastning af konkurrenceevnen. Det, der er en belastning af konkurrenceevnen, er, at virksomhederne har været for svage i deres håndtering af lønpolitikken og i deres modernisering af virksomhedernes apparatur og dermed deres konkurrenceevne.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hvorfor skal vi diskutere forbeholdene, når det ikke har noget med Europa-Parlamentet at gøre, siger hr. Jacob Buksti. Jamen det skal vi jo, fordi valget til Europa-Parlamentet netop, som hr. Jacob Buksti siger, er et partipolitisk valg.

Og derfor skylder Socialdemokratiet også befolkningen at fortælle, hvad man vil med disse forbehold. De står fast, og det er kun befolkningen, der kan ophæve de danske forbehold, siger den socialdemokratiske ordfører. Ja, hr. Jacob Buksti. Han kunne lige så godt have sagt, at døgnnet har 24 timer. Det er jo selvfølgeligheder, det er der ikke nogen, der betvivler; det respekterer vi også i Venstre. Men derfor kan man godt have en holdning til, at man synes, at forbeholdene er uhensigtsmæssige.

Det virker, som om Socialdemokratiet er så bange for sin egen skygge. Vi hørte en statsminister sige: Kan vi noget, tør vi noget? Men han glemte et enkelt spørgsmål, nemlig: Må vi noget? Og der virker det, som om man er så bange for sit eget bagland, at man ikke tør at melde klart ud. Kan vi dog ikke snart få et klart svar fra Socialdemokratiet?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Både statsministeren og hr. Jacob Buksti roste arbejdsmarkedsreformen som et af de tiltag, der har virket, som en af de store reformer, der er blevet til her i perioden.

Jeg vil godt spørge hr. Jacob Buksti, om det er et udtryk for, at man ikke ønsker at tage hensyn til den kritik, den meget massive kritik, som nu kommer fra både arbejdsformidlingskontorerne, fra Dansk Arbejdsgiverforening og LO, som siger, at vi må erkende, at resultatet af arbejdsmarkedsreformen er, at vi mere koncentrerer os om de aktiviteter, vi sætter i gang, end om de aktiviteter, vi skulle opnå.

Jeg vil godt spørge på en lidt anden måde: Er hr. Jacob Buksti enig med finansministeren, når han siger, at det ikke er rimeligt, at man bruger så mange ressourcer på at igangsætte fuldstændig ligegyldige kurser specielt for ledige over 50 år, og at man i stedet skal flytte de penge over til eksempelvis en styrkelse af servicesektoren, altså at det kan være en vej frem i stedet for at holde fast i en arbejdsmarkedsreform, som har vist sig at være så uhensigtsmæssig, som den er?